

NORA ROBERTS

Rodena u ledu

Prevela Ljiljana Petrović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Dragi čitaocē,

Irska ima naročito mesto u mom srcu. Zelena polja koja se valjaju pod teškim olujnim nebom, sive kamene ograde raštrkane preko pašnjaka, veličanstvene ruševine vremenšnih zamkova među čijim zidinama su nekada davno harali prokleti kromvelovci. Svetlucanje zlaćanih zraka kroz slapove kiše i divlja cvetna raskoš po vrtovima i livadama. To je zemlja oštrih litica i mračnih zadimljenih pabova. Zemlja ćarolije, legende i sjećeparajuće ćežnje. Lepota je svuda, pa ćak i u samom vazduhu.

A najlepši i najfascinantniji deo te zapanjujuće lepe zemlje jeste zapadni deo Irske.

Tamo nema saobraćajnih zastoja, izuzev onih koje prouzrokuju krave koje vredni farmeri vode na ispašu. Tamo vijugaju prašnjavi seoski drumovi obrasli gustim živicama divlje fuksije koji vas mogu odvesti do mesta o kojima niste mogli ni da sanjate. Tamo se reka Šenon belasa poput iskrićavog srebra, a more tutnji i penuša obrušavajući se na prkosne hridi.

Ipak, uprkos oćaravajućim prirodnim lepotama, ono što je najlepše i najveličanstvenije u Irskoj jeste duh irskog naroda. Kao što je svima poznato, to je zemlja pesnika i ratnika i sanjara, ali i zemlja koja doćekuje strance širom raširenih ruku. Irsko gostoprimstvo je jednostavno i iskreno. Ono predstavlja olićenje srdaćne dobrodošlice.

Dok sam pisala roman „Roćena u ledu“, priću o Brajani Konkenon, nastojala sam da svojim ćitaocima predoćim irsku velikodušnost i ćestitost, kao i neumoljivu snagu ljubavi. I zato vas pozivam da se smestite ispred toplog kamina, da naspete koju kap viskija u svoj ćaj, da podignete noge na stolićicu i ostavite sve brige za sobom. Źelela bih da vam isprićam jednu priću.

Nora Roberts

*Mojim precima
koji su se otisnuli
preko morske pene*

*Otkako za sebe znam
kroz divlje predele lutam...*

— „Skitnica“, tradicionalna irska pesma

Prolog

Raspomamljeni vetar je hučao preko Atlantika, obrušavajući se na pitoma polja zapadnih grofovija. Teške igličaste kapi kiše su praštale po zemlji, donoseći studen koja je prodirala do samih kostiju. Razmetljive glavice cvetova koje su krasile pejzaž od proleća do pozne jeseni pocrnele su pod ubitačnim mrazom.

Po kamenim kućercima i pabovima ljudi su se okupljali oko vatre, razgovarajući o svojim farmama, prokislom krovovima i voljenima koji su otišli trbuhom za kruhom – u Nemačku ili još dalje, preko okeana, u Ameriku. Uopšte nije bilo važno da li su otišli juče ili pre ko zna koliko decenija. Irska je postojano gubila svoj narod, baš kao što je gubila i svoj stari keltski jezik.

Naravno, s vremena na vreme neko bi pokrenuo priču o političkim problemima, o beskrajnom ratu koji se vodio na severu ostrva, ali je Belfast bio daleko od sela Kilmilhil – i po miljama i po emocijama. Tamošnji narod je više brinuo za svoje useve, za domaće životinje i za venčanja i daće koje će doneti predstojeća zima.

Nekoliko milja izvan sela, u toploj kuhinji kroz koju se širio miris sveže pečenog testa, Brajana Konkenon je turobno zurila kroz prozor dok su slapovi ledene kiše zasipali njen nemoćni vrt.

„Odoše moje kandilke i zubačice“, utučeno je prozborila. Naravno, nedavno je iskopala neke od biljaka i preselila ih u pretrpanu baraku iza kuće, ali nije mogla baš sve da premesti. Bila je zatečena naglom promenom vremena. Vihor je tako brzo i tako neumoljivo nadirao preko okeana.

„Na proleće ćeš ih ponovo posaditi“, utešno odgovori Megi, zagledavši se u sestrin profil. Braj je tetošila svoje cvće kao što brižna mati tetoši svoju decu. Ispustivši prigušen uzdah, prešla je rukom preko svog ispupčenog stomaka. Još je bila zbunjena činjenicom da se ona udala i ostala trudna, a ne njena sestra Brajana, koja je bila prosto rođena za ulogu majke i domaćice. „Ionako voliš da radiš u vrtu.“

„U pravu si, ali mi je ipak žao. Znaš, razmišljala sam da napravim staklenik. Videla sam neke slike. Mislim da je stvar sasvim izvodljiva.“ Ako sve bude teklo po planu, na proleće bi svoju ideju mogla da sprovede u delo, pomislila je. Sanjareći o biljkama koje će bezbedno bujati pod staklom, prišla je šporetu i izvadila pleh sa kolačima od brusnica. Megi joj je donela brusnice čak sa dablinske pijace. Prebacila je kolače u korpicu i okrenula se ka svojoj sestri. „Ovo ćeš da ponesesh kući.“

„Sa zadovoljstvom.“ Megi se vragolasto osmehnu, zgrabi jedan kolač i poče da ga prebacuje iz ruke u ruku kako bi se što pre ohladio. „Ali ću prvo ovde da se najedem“, dodala je, zarivši zube u toplo pecivo. „Kunem ti se da Rogan vodi evidenciju o svakom zalogaju koji stavim u usta.“

„Zato što želi da ti i beba budete zdrave.“

„Naravno... ali i zato što brine koliko od ovog stomaka otpada na bebu a koliko na salo.“

Brajana znatiželjno osmotri svoju sestru. Megi se u poslednje vreme poprilično zaokruglila. Dok se bližila poslednjem tromesečju trudnoće, obrazi su joj postajali sve rumeniji a držanje sve opuštenije, što je predstavljalo izrazit kontrast u odnosu na onu staru energičnu Megi koja je neprestano bila na rubu nerava i strpljenja.

Megi je očigledno uživala u braku. Bila je srećna i zaljubljena. I zadovoljna što je njena ljubav uzvraćena. „Moram ti priznati da si nabacila malo viška“, obazrivo natuknu Brajana, znatiželjno iščekujući sestrinu reakciju, ali je u Meginim očima, umesto očekivane srdžbe, spazila samo vragolasti plamsaj.

„Takmičim se sa Marfijevim kravama i za sada ubedljivo vodim.“ Megi dovrši kolač i bez trunke snebivanja zgrabi još jedan. „U roku od nekoliko nedelja više neću videti svoju lulu od stomaka. Moraću da se prebacim na gorionike.“

„Mogla bi do daljnjeg da batališ posao“, odgovori Brajana sa blagim prekorom u glasu. „Zar ti Rogan nije rekao da si već napravila dovoljno stvari da podmiriš sve njegove galerije?“

„A šta drugo da radim? Da skapavam od dosade? Sve sam već osmislila, Braj. Napraviću nešto posebno za našu novu galeriju.“

„Nećete je otvoriti pre proleća.“

„Što znači da moram da požurim. Rogan stalno zvoca kako će me, kad uđem u treće tromesečje, vezati za krevet ako pokušam da se približim radionici.“ Megi tiho uzdahnu, ali je Braj znala da to nije učinila zato što se sekirala zbog Roganove pretnje. Ili zato što se obazirala na njegovu suptilnu želju za dominacijom. Uzdahnula je zato što se pribojavala da je previše smekšala. „Hoću što duže da radim“, nastavi Megi. „Gospode, tako sam srećna što sam se vratila kući, čak i po ovako groznom vremenu. Pretpostavljam da u narednom periodu nećeš imati goste.“

„Loše pretpostavljaš. Očekujem jednog Jenkija. Naredne nedelje.“ Brajana dopuni šolje sa čajem i spusti se za sto. Njen verni pas Konkobar, koji je strpljivo čekao pored stolice, istog trenutka spusti glavu na njeno krilo.

„Jenki? Dolazi sam? Po ovakvom kijametu?“

„Aha“, promrmlja Brajana, mazeći psa. „On je pisac. Već je rezervisao sobu. Želi pun pansion, na neodređeno vreme. Platilo je mesec dana unapred.“

„Mesec dana! U ovo doba godine?“ Megi baci pogled kroz prozor koji je čangrljao pod naletima vetra. Malo ko bi rešio da krene na zapad po takvom vremenu. „Pa nek posle kažu da smo mi umetnici ekscentrični! Znaš li nešto više o njemu? Kakve knjige piše?“

„Trilere. Pročitala sam nekoliko njih i moram priznati da su prilično dobri. Dobio je gomilu nagrada. Čak je snimljeno i nekoliko filmova po njegovim romanima.“

„Tako znači? Uspešan jenkijeovski pisac rešio je da provede zimu u provincijskom pansionu u okrugu Kler. Sigurna sam da će to biti glavna tema u O'Melijevoj pabu.“

Megi oliza mrvice sa prstiju i osmotri sestru svojim pronicljivim umetničkim okom. Brajana je, van svake sumnje, bila dražesna mlada žena. Imala je bled kremasti ten i lepu skladnu građu. Lice joj je bilo ovalnog oblika i odimalo je klasičnom lepotom, a usne su joj bile meke,

nenadžminkane i često previše ozbiljne. Bledozelene oči svedočile su o njenoj sanjalačkoj prirodi, udovi su joj bili izduženi i graciozni, a gusta kosa boje zrelog žita, koja se prkosno izvlačila ispod šnala, plamtela je prigušenim crvenkastim sjajem, kao tinjajući žar.

Brajana je bila žena očaravajuće lepote i beskrajno mekog srca, pomislila je. Uprkos učestalim kontaktima sa strancima koji su boravili u njenom pansionu, bila je toliko naivna da praktično nije znala kako je izgledao svet izvan njenog ušuškanođ doma i besprekorno središnjeg dvorišta.

„Pravo da ti kaŹem, to mi se uopšte ne dopada, Braj. Ne znam da li je pametno da budeš sama u kući sa nepoznatim muškarcem. I to tako dugo.“

„Zaboga, Megi, pa nije mi prvi put da budem sama sa nekim od svojih gostiju. Ako si zaboravila, to mi je posao.“

„Retko kad imaš samo jednog gosta, i to usred zime. Ne znam kad ćemo Rogan i ja morati da se vratimo za Dablin i ne Źelim da razmišljam...“

„Kako ću se snaći bez tebe?“ Brajana se osmehnu, bez trunke prekora ili povređenosti. „Megi, ja sam odrasla Źena. Źena koja ima svoj biznis i koja zna da vodi raćuna o sebi.“

„Malo sutra! Ti nikad ne vodiš raćuna o sebi, jer si previše zauzeta brigom o drugima.“

„Molim te da ne naćinješ tu temu.“ Brajana odlučno stisnu usne. „Otkako se odselila, majka me više ne opterećuje svojim zahtevima. Znaš da se Loti lepo stara o njoj.“

„Prićaj ti tu priću nekom drugom“, odbrusi Megi. „Odlično znam da treba samo da pucne prstima pa da odjuriš kod nje, da slušaš njene jadikovke i da je vodiš kod lekara svaki put kad umisli da je navukla još neku fatalnu boljku.“ Ona podiŹe ruku, besna što je dopustila da je ponovo preplavi onaj stari osećaj besa i griŹe savesti. „Ali, to me trenutno ne zanima. Sad me zanima samo šta taj tip...“

„Zove se Grejson Tejn“, prekinu je Brajana, zahvalna što je Megi promenila temu. „Ugledni amerićki pisac koji dolazi ovde isključivo zato da bi proveo mesec ili dva u mirnom udobnom pansionu na zapadu Irske, a ne zato da bi saletao ili napastvovao bespomoćnu gazdaricu.“ Podigla je šolju i otpila gutljaj ćaja. „I, što je najbolje od svega, gospodin Tejn će mi ostaviti dovoljno novca da na proleće počnem da gradim svoj staklenik.“

Prvo poglavlje

Naravno, ponekad se dešavalo da čak i tokom najgorih zimskih bura u pansionu *Blektorn kotidž* odsedne po neki gost, ali je januar, uopšte, bio dug i spor mesec koji je Brajana provodila u potpuno praznoj kući. Uprkos tome, njoj nije smetala samoća, ni jezivo zavijanje vetra, pa čak ni olovno nebo iz koga su se, iz dana u dan, slivale bujice kiše i leda. To je bilo vreme koje je koristila za planiranje i sanjarenje.

Brajana Konkenon je rado dočekivala goste, bili oni najavljeni ili nenajavljeni. Sa poslovne tačke gledišta, svaka funta i svaki peni bili su dobrodošli. Ali, nije u pitanju bio samo posao. Ona je volela društvo i volela je da ugađa ljudima, tako da je davala sve od sebe da se njeni gosti u *Blektorn kotidžu* osećaju kao kod kuće.

U godinama koje su protekle od smrti njenog oca i preseljenja njene majke, Brajana je uspela da pretvori svoj dom u mesto za kakvim je čeznula još kao dete. U njenom kaminu je pucketala dražesna tresetna vatra, prozori su bili prekriveni čipkastim zavesama, a kuhinja ispunjena omamljujućim mirisima domaće hrane. Pa ipak, Brajana je odlično znala da bi teško uspela da sredi i proširi svoj pansion da nije bilo Megi i njene umetnosti i bila je zahvalna sestri na podršci koju joj je pružila.

Kuću u kojoj je živela Brajana je nasledila od svog oca. Tom Konkenon je shvatao njenu ljubav prema domu i porodičnom životu, a Brajana je s vremenom dokazala da se njen otac nije prevario u proceni, jer se o svom nasleđu starala gotovo sa majčinskom brižnošću.

Možda ju je to surovo turobno vreme podsetilo na oca. On je umro na dan koji je uveliko podsećao na ovaj. Povremeno, u čudnim nepredvidivim trenucima kada bi ostala sama sa sobom, otkrivala je da su joj se u duši još skrivali mali džepovi tuge, ispunjeni mešavinom lepih i ružnih uspomena.

Bilo bi pametnije da se usredsredi na posao, opomenula je sebe, nego da se utapa u uspomenu. To će je samo rastužiti.

Pošto je kiša i dalje lila, odustala je od ideje da skokne do sela i odlučila da se lati posla koji je već dugo odlagala. Tog dana nikoga nije očekivala, a onaj jenkijevski pisac je trebalo da stigne tek krajem nedelje. Pokupila je kofu, metlu, krpe i praznu kartonsku kutiju i, zajedno sa svojim vernim Konom, krenula ka tavanu.

Brajana je bila tako revnosna domaćica da prašina nije bila bezbedna čak ni u najskrovitijem kutku njenog doma. Redovno je čistila kompletnu kuću, ali se na tavanu nalazilo mnoštvo kutija i sanduka za koje nikako nije uspevala da odvoji dovoljno vremena. Ovo je bila idealna prilika da to skine s dnevnog reda, zaključila je, otvarajući vrata koja su vodila u potkrovlje. Ovog puta će sve biti sređeno kao pod konic. Stisnuće zube i neće dopustiti da je sentimentalnost spreči da se ratosilja gomile nepotrebnih stvari.

Ako bude temeljno raščistila potkrovlje, mogla bi da uštedi nešto novca za potreban materijal i da prione na adaptaciju. Uz malo truda i sredstava, taj tavan bi mogao da bude pretvoren u dražesnu mansardu, razmišljala je, naslanjajući se na metlu. Mogla bi da napravi prozor na tavanici – ili, još bolje, na iskošenom krovu. Zidove će okrečiti nežnožutom bojom, koja će prostor učiniti svetlijim i vedrijim. Izlakiraće podove i prekriti ih prostirkama koje će sama ištrikati.

U mislima je već mogla da vidi svoju mansardu – mek ušuškan krevet zastrt šarenim prekrivačem, stolicu sa sedištem od pletene slame, mali radni sto. A ako bude imala...

Brajana odmahnu glavom i tiho se nasmeja. Toliko stvari bilo je na listi čekanja, a ona se već zanosila novim planovima.

„Je l' vidiš kakvu gospodaricu imaš, Kone?“ promrmljala je, pomazivši psa. „Stojim ovde i zanosim se svojim maštarijama, umesto da zavrnem rukave i prionem na posao.“

Prvo će pregledati kutije, odlučila je. Bilo je krajnje vreme da se otarasi tih starih papira i odeće.

Pola sata kasnije stvari koje su se nalazile u prvoj kutiji bile su razvrstane u tri pedantne gomile. Prvu će odneti u crkvu za sirotinju, razmišljala je, drugu će iskoristiti za krpe, a treću će zadržati.

„Ah, pogledaj ovo, Kone.“ Pažljivo je podigla malu belu haljinicu za krštenje i opružila je ispred sebe. Tkanina je mirisala na lavandu i bila je ukrašena sićušnim dugmićima i prefinjenom čipkom. Koliko se sećala, tu haljinicu je sašila njena baka. „Vidiš, tata ju je sačuvao“, promrmljala je, sa setnim osmehom na licu. Znala je da je njena majka bila operisana od sentimentalnosti i da joj nikad ne bi palo na pamet da sačuva tu haljinicu za buduće naraštaje. „Megi i ja smo se krstile u toj haljinici, a tata ju je sačuvao za našu decu.“

Osetila je blagi žacaj u grudima, plamsaj pritajenog bola koji je već tako dugo nosila u duši da ga gotovo nije ni primećivala. U njenoj kući nije bilo kolenke u kojoj je ležalo usnulo čedo. Nju bog nije blagoslovio porodom, detetom koje bi privijala uz nedra i kome bi skidala zvezde sa nebesa. Srećom, njena sestra je sada čekala bebu. Sigurno bi volela da krsti svoje detešce u toj haljinici, pomislila je, pažljivo sklapajući belo platno i spuštajući ga na stranu.

Naredna kutija bila je puna papira koji su je naterali da ispusti glasan uzdah. Moraće sve to da iščita, ili bar površno da pregleda. Njen otac je čuvao sva svoja pisma i beleške. Svaki mogući komadić papira. Znala je da će unutra zateći i gomilu novinskih isečaka. Članke u kojima je pronalazio inspiraciju za svoje poslovne poduhvate.

Njen otac je uvek bio pun planova, prisetila se dok je vršljala po hrpi članaka o pronalazaštvu, šumarstvu, stolarstvu, trgovini. Naravno, nije pronašla nijedan članak o zemljoradnji. Tom Konkenon nije bio rođen za farmera, pomislila je, tugaljivo se osmehnuvši. Takođe je pronašla mnoštvo pisama koja je Tom dobijao od rođaka i od raznih američkih, australijskih i kanadskih kompanija kojima je pokušavao da utrapi svoje poslovne ideje. I račun za stari kamion koga je kupio kada su ona i Megi bile devojčice. Dohvatila je naredni dokument i zbunjeno se namrštila. U pitanju je bila potvrda o kupovini nekakvih akcija. Kompanija, koja se po svoj prilici bavila rudarstvom, zvala se *Trikvorter*

majning i nalazila se u Velsu. Sudeći po datumu, njen otac je kupio te akcije samo nekoliko nedelja pre smrti.

Trikvorter majning? Zaboga, tata! pomislila je. Njen otac bio je nepopravljiv sanjar. Bio je spreman da uloži čak i poslednju crkavicu u novi poslovni poduhvat. U svakom slučaju, poslaće pismo toj rudarskoj kompaniji da vidi o čemu je reč, mada je bila gotovo sigurna da te akcije nisu vredele više od papira na kome su bile odštampane. Tom Konkenon je uvek ostajao kratkih rukava kada je biznis bio u pitanju.

Basnoslovni ćup sa blagom mu je neprestano izmicao, zajedno sa dugom iza koje se skrivao.

Nastavila je da vršlja po kutiji, radoznilo iščitavajući pisma koja je njen otac redovno dobijao od svoje rodbine – braće i sestara, tetaka, ujaka i stričeva. Svi su voleli Toma Konkenona. *Skoro* svi, brže bolje se ispravila, setivši se svoje majke.

Potisnula je tu misao u zapećak i izvadila tri pisma povezana izbledelom crvenom trakom. Na poledini je bila ispisana njujorška adresa, ali je to nije naročito začudilo, jer su Konkenonovi imali mnogo rođaka i prijatelja u Sjedinjenim Državama. Pa ipak, samo ime joj je bilo nepoznato. Amanda Doerti.

Rasklopila je pismo i prešla pogledom preko besprekorno čitkog rukopisa, rukopisa kakav su imale devojke koje su obrazovanje sticale u katoličkim školama. Dok joj je dah zastajao u grudima, polako i usredsređeno je iščitala tekst, od prve do poslednje reči.

Najdraži Tomi,

Rekla sam da ti neću pisati. Možda čak neću ni poslati ovo pismo, ali osećam neumoljivu potrebu da stavim svoje misli na papir kako bih makar na trenutak uživala u iluziji da ponovo mogu da razgovaram s tobom. Prošao je samo jedan dan otkako sam se vratila u Njujork, ali mi se već čini da su dani koje sam provela s tobom beskrajno daleki, a sećanje na njih dragocenije od bilo koje druge uspomene. Bila sam na ispovesti i dobila sam svoju pokoru, ali duboko u srcu znam da se ono što se desilo između nas ne može nazvati grehom. Zato što ljubav nikada ne može da bude grešna. Uvek ću te voleti, Tomi. Ako bog bude milostiv, možda ćemo jednog dana pronaći načina da budemo zajedno. Ali, čak i

da se to nikada ne desi, želim da znaš da ću se zauvek sećati trenutaka koji su nam podareni i da ću čuvati to sećanje kao najveće blago. Znam da je moja dužnost da ti kažem da poštuješ svetu tajnu braka i da svoj život posvetiš kćerima koje beskrajno voliš. Neću se ogrešiti o tu dužnost. Tvoja deca za tebe moraju biti i ostati najvažnija na svetu. Iako to može zvučati sebično, volela bih da ponekad, kada proleće stigne u Kler i kada reka Šenon zasvetluca pod blaženim irskim suncem, pomisliš na mene. I da se setiš kako si me voleo tih nekoliko kratkih nedelja koje smo proveli zajedno. I kako sam ja volela tebe...

*Zauvek tvoja,
Amanda*

Brajana je zaprepašćeno zurila u papir. Ljubavno pismo, pomislila je. Ljubavno pismo upućeno njenom ocu. Poslato – primetila je, skrenuvši pogled ka datumu – u vreme kada je ona bila sasvim mala.

Ruke joj postadoše hladne kao led. Kako bi jedna žena, odrasla žena od dvadeset osam leta, trebalo da reaguje na saznanje da je njen otac voleo neku drugu ženu a ne njenu majku? Njen otac, njen divni obožavani otac koji je više od svega voleo da se smeje i da sniva nemoguće snove. Te reči su bile napisane samo za njegove oči. Ali, kako je mogla da odvoji pogled od njih? Kako je mogla da zatvori oči pred tajnom koja se skrivala unutra?

Dok joj je srce mahnito lupalo u grudima, ona rasklopi sledeće pismo.

Moj najdraži Tomi,

Ni sama ne znam koliko puta sam pročitala tvoje pismo. Kad zatvorim oči, u mislima vidim svaku reč. Srce mi se kida kad pomislim koliko si nesrećan. I ja često zurim u pučinu i zamišljam kako brodiš preko okeana, meni u susret. Htela bih toliko toga da ti kažem, ali sa plašim da bih ti time nanela još veći bol. Ako između tebe i tvoje žene nema ljubavi, onda bar mora postojati dužnost. Znam da nema potrebe da ti govorim da ti deca uvek moraju biti na prvom mestu. Još od samog početka znala sam da tvoje devojčice imaju neprikosnovenom mesto u tvom srcu i u tvojim

mislila. Bog te blagoslovio, Tomi, što ponekad pomisliš i na mene. I bog te blagoslovio zbog dara koji si mi dao. Mislila sam da će mi život biti prazan, a sad znam da će, zahvaljujući tebi, biti bogat i ispunjen. Veruj mi da te sada volim još više nego kad smo se rastali. Molim te da me se i dalje sećaš, ali nikada s tugom.

*Zauvek tvoja,
Amanda*

Ljubav, pomisli Brajana dok su joj suze navirale na oči. Toliko ljubavi u tako malo reči. Ko je bila ta žena? Ko je bila misteriozna Amanda Doerti? Kako se upoznala s njenim ocem? Koliko je često on razmišljao o njoj? Da li ju je s vremenom zaboravio ili je večno patio što nisu mogli da budu zajedno?

Brajana obrisala suzu i otvorila poslednje pismo.

Najdraži moj,

Dugo sam se molila pre nego što sam sela da ti napišem ovo pismo. Molila sam Blaženu devicu da mi pomogne da dokučim šta je ispravno. Ni sama ne znam da li je pošteno što ti ovo govorim. Mogu samo da se nadam da će ti moje reči priuštiti radost a ne bol.

Neprestano se prisećam sati koje smo proveli zajedno u onoj gostionici, u sobičku iz koga smo posmatrali svetlucavu reku Šenon. Sećam se tvoje nežnosti i pažnje i ljubavi koja nas je zapljusnula kao plima, ljubavi čija nas je silina ostavila bez daha. Nikada nisam osetila, i nikad više neću osetiti, tako duboku i istrajnu ljubav. I zato sam, iako ne možemo da budemo zajedno, zahvalna za dar koji će me zauvek podsećati da sam bila voljena. Nosim tvoje dete, Tomi. Molim te da budeš srećan zbog toga. Nisam sama i nisam uplašena. Možda bi trebalo da budem posramljena zato što sam, kao neudata devojka, ostala trudna sa muškarcem koji pripada drugoj ženi. Možda će stid jednog dana zakucati na moja vrata, ali sada osećam samo beskrajnu radost.

Već nedeljama znam da nosim tvoje dete, ali sam tek sada, kada sam u svojoj utrobi osetila prve znake života koji smo zajedno začeli, smogla hrabrosti da ti to priznam. Treba li da ti kažem koliko će to dete biti

voljeno? Već zamišljam kako ću ga držati u naručju. I zato te molim da se, zarad našeg deteta, raduješ zajedno sa mnom i da ne dopustiš da ti srce bude ispunjeno tugom ili grižom savesti. Takođe te molim da mi ne zameriš što ti se više neću javljati. Iako ću misliti na tebe svakog dana i svake noći, više ti neću pisati. Voleću te čitavog života i svaki put kad pogledam naše dete, kad pogledam život koji smo zajedno stvorili u onim čarobnim satima pored reke Šenon, voleću te još više.

Molim te da ljubav koju osećaš prema meni podariš svojoj deci. I da budeš srećan s njima.

*Zauvek tvoja,
Amanda*

Dete. Njen otac je imao dete s tom ženom. Dok su joj se suze slivale niz obraze, Brajana zaprepašćeno spusti ruku preko usta. Ona i Megi su imale sestru ili brata. Blagi bože! Negde na svetu je postojala osoba, muškarac ili žena, u čijim je venama tekla krv Toma Konkenona. Bili su sličnih godina. Možda su imali isti ten i iste crte lica.

Šta je mogla da uradi? Šta je njen otac mogao da uradi pre toliko godina? Da li je pokušao da uđe u trag svojoj voljenoj i njihovom zajedničkom čedu? Ili je možda pokušao da ih zaboravi?

Ne, pomisli Brajana, nežno zagladivši pisma. Sigurno nije pokušao da ih zaboravi. Sačuvao je ta pisma. Zatvorila je oči, ljuljuškajući se na stolici na mračnom tavanu. On je svih tih godina voleo svoju Amandu. Do poslednjeg dana. Do poslednjeg otkucaja srca.

Brajana je znala da će morati dobro da razmisli kako da svojoj sestri saopšti ono šta je otkrila, a najbolje je razmišljala kada je bila zaokupljena poslom. Više nije imala nerava da vršlja po tavanu, ali je postojalo mnogo drugih stvari koje je mogla da obavi. Zato se energično latala ribanja i glancanja i spremanja hrane. Jednostavni domaći poslovi i primamljivi mirisi pečenog testa pomogli su joj da rastereti uzburkane misli. Ubacila je još treseta u vatru, skuvala čaj, spustila se za sto i počela da pravi skice za staklenik.

Morala je sebi da ostavi malo vremena kako bi hladne i trezvene glave smislila šta da preduzme. Ako se ta tajna skrivala na njenom tavanu punih dvadeset pet godina, moći će da pričeka još nekoliko dana. Nije bilo razloga za žurbu. Pa ipak, uprkos takvom samoubeđivanju, Brajana je bila svesna činjenice da je za njeno odlaganje bar donekle bio zaslužan čist kukavičluk. Iskreno rečeno, plašila se kako će Megi primiti tu vest. Megi je oduvek bila osetljiva i temperamentna, a sada je još bila i trudna.

Biće bolje da se strpi, čak i kad bi je neko zbog toga mogao nazvati kukavicom. Ona se ionako nikad nije razmetala hrabrošću.

Zaključivši da je pametnije da se usredsredi na praktične stvari, dohvatila je list čistog papira i sastavila učtivo poslovno pismo. Na koverti je ispisala adresu velške kompanije *Trikvorter majning* i potom spustila pismo na stranu, rešena da ga već sutradan odnese do pošte.

Bez obzira na vremenske okolnosti, naredno jutro joj je bilo detaljno isplanirano. Očekivalo ju je mnogo posla. Dok je zagrtala vatru, spremajući se za počinak, bilo joj je drago što je Megi bila previše zauzeta da bi svratila do nje. Sačekaće još dan ili dva, pa će joj onda pokazati očeva pisma.

Ali večeras se više neće opterećivati time. Pustiće mozak na otavu i pokušaće da – za promenu – malo uživa. Leđa su je bolela od silnog ribanja, tako da je zaključila da bi joj prijalo banjanje u kadi. Ubaciće u vodu onu penušavu kupku i mirišljave soli koje joj je Megi donela iz Pariza i opustiće se uz šolju čaja i dobru knjigu. Upotrebiće onu veliku kadu na spratu koja je, gotovo po pravilu, bila rezervisana za goste. Mogla bi i da prespava u nekoj od gostinskih soba, umesto na uzanom krevetu u izolovanoj sobi pored kuhinje. Da, tu noć će provesti u raskošnoj odaji koju je u šali nazivala mladenačkim apartmanom.

„Večeras ćemo uživati kao kraljevi, Kone“, rekla je svom vernom psu dok je neštedimice sipala kupku ispod mlaza vode. „Častiću se večerom u krevetu i knjigom koju je napisao gospodin koji nam uskoro dolazi u goste. Ne zaboravi, u pitanju je jedan strašno važan Jenki“, dodala je, dok je Kon mlatarao repom po podu.

Svukla je odeću i zaronila telo u vruću mirisnu kupku, ispustivši uzdah čistog zadovoljstva. Doduše, bilo bi bolje da je odabrala neki ljubavni roman nego triler pod nazivom *Krvavo zaveštanje*. Uprkos